Komentátor Vichnar prozradil své přeřeky. Pořád lepší než neznalost, směje se

31.10.2023 - Markéta Kosová | Česká olympijská

V redakci sportu Československé a později České televize působí od roku 1978.

Komentoval pět olympijských her, šestnáct hokejových mistrovství světa a řadu závodů v krasobruslení či alpském lyžování. „Sport mi dal práci, radost i prostředek k odpočinku. Spojil jsem s ním celý svůj život a zůstanu u něj tak dlouho, dokud mi budou síly stačit," usmíval se v roce 2016, když obdržel od Českého olympijského výboru prestižní Cenu Oty Pavla.

Býváte ještě nervózní?
V případě, že něco není dokonale připravené, tak ano. Dnes v době moderní techniky vysíláme s čtečkou a počítači, když si ale přístroje postaví hlavu a nespolupracují, je pak celý vysílací blok zbouraný. Párkrát se mi to už stalo. Malinkou trému předtím, než jdu do vysílání, mám vždycky. Už jsem si zvykl, že je to součást mojí profese.

A patří k ní i přeřeky. Na jaké z nich s humorem vzpomínáte?

Mám jich spoustu, je to nepříjemné. Rozhodně však lepší než neznalost. Osudovým hráčem se mi stal hokejista Franta Ptáček – když jsem jednou řekl, že Nedvěd vysunul Ptáčka do středního pásma, spolukomentátora Pavla Richtera jsem tím málem zahubil. Člověk by to měl omezit, ale nejde to. Vzpomínám i na svoje další perly, třeba duklavská jihla nebo prvolihový celek. Chybičky se bohužel vždycky vloudí.

Vy jste prý dokonce jednou za mikrofonem usnul. Jak se to mohlo stát?
Jojo, na to kolega Záruba dodnes vzpomíná (smích). Bylo to finále Stanley Cupu v roce 92 v hlavní roli s Jaromírem Jágrem v dresu Pittsburghu. Tenkrát jsem měl hrozně náročný den, za sebou asi šest porad a v půl čtvrté v noci na mě holt přišel spánek. S Robertem jsme se tehdy v komentování střídali, ještě tam s námi byl Jirka Hrdina. Ve druhé třetině jsem si odkomentoval svoji část, slovo měl Robert a já jsem si položil hlavu na stůl a vážně usnul. Pořád jsem byl ale duchapřítomný. Projevilo se to tak, že jsem se několikrát na chvilku probral a z ničeho nic zařval: Jágr! Kolegové mě nakonec resuscitovali až o přestávce pomocí kávy. Když někomu tuhle historku říkám, tak mi nechce věřit, že jsem vážně spal u finále Stanley Cupu.

Komentátoři často vypráví příhody, jak si potřebovali během živého vysílání nutně odskočit. Máte taky podobný „zážitek?"

Na tohle je expert kolega Marek Svačina, který komentuje několik hodin v kuse tenis a holt si na stanoviště bere pet lahev. Já si pamatuji, že na Světovém poháru 1991 byla komentátorská pozice zavěšena na jakési lávce, kam se lezlo po žebříčku. Tam byla nutnost odskočit si vážně problém (smích). Jinak já osobně jsem jednou vyloženě trpěl kvůli zimě na olympiádě v Salt Lake City, kde se neuvěřitelně ochladilo. S kolegou jsme se nemohli po pár minutách vůbec hýbat a to jsme měli před sebou ještě pár hodin vysílání. Člověk takové chvíle proklíná, ale nakonec na ně rád vzpomíná.

Olympiáda je maturita i pro nás

Který ze sportů se vám komentuje nejlépe?
Strašně rád jsem měl hokej, to je moderní a dynamický televizní sport. Měl jsem velké štěstí, že jsem

začínal ve zlatých časech a prožil éru brankáře Jirky Králíka, potom Vídeň v roce 96 nebo Nagano o dva roky později. Své jsem si užil s krasobruslením, ale v dobrém. Byl jsem trochu hozený do vody a musel si učit. Lyžování je hodně rizikové, trochu na hranici hazardu. Oblíbil jsem si házenou, na tu nedám dopustit. Hlavně proto, že jsem komentoval první velký český úspěch.

Pro sportovce jsou akce jako mistrovství světa nebo olympijské hry vrcholem kariéry. Vnímá to stejně i komentátor?

Ano. To jsou události, kde je naprosto úžasná atmosféra, ovšem taky hodně práce. Našim mladým komentátorům říkáme, že je to taková maturita nebo státnice. Myslím, že komentátoři mají stejně jako sportovci z olympiády nebo světových šampionátů zážitky na celý život. I pro mě osobně je to vrchol.

V euforii jste křičel při zlatém gólu Petra Svobody v Naganu nebo ve zlaté Vídni v roce 96. Není to zvláštní poslouchat po několika letech vlastní hlas?
Párkrát jsem ty záznamy viděl, ale že bych si je doma jen tak pouštěl, to ne. Jako mnoho herců a moderátorů se na sebe nemůžu moc koukat (smích). Když si to připomenu, tak je to zajímavé. Byl jsem mladý, měl jsem jiný hlas a komentovalo se trochu jinak. Jako každý komentátor jsem si prošel etapami a postupně se vyvíjel. Museli jsme držet krok s technikou, dříve třeba někteří moderátoři mluvili spatra, bez čtečky. To byl kumšt! Dnes už je to historie.

https://www.olympijskytym.cz/article/komentator-vichnar-prozradil-sve-prereky-porad-lepsi-nez-neznalost-smeje-se